

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Emlékek és élmények Erdélyben

HAT-KP-1-2022/1-000427

(2023. május 9-13.)

Több hónapja izgatottan készültünk erre a kirándulásra, mellyel végre eljuthattunk olyan helyekre, melyeket eddig csak elbeszélésekből, illetve történelemkönyvekből ismertünk. Régóta szerettünk volna eljutni Erdélybe, melyre a Határtalanul! program lehetőséget nyújtott. Idén májusban elérkezett a várva várt pillanat, s a lelkesedést a korai időpontra kitűzött indulás sem törte meg. Osztálytársainkkal és tanárainkkal várakozással telve szálltunk buszra 2023.

május 9-én, hogy elindulhassunk és a következő öt napon megismerhessük Erdélyt, a magyar történelem fontos állomásait, illetve a határainkon kívül rekedt természeti csodákat.

A buszszállást követően mindenki elfoglalta a számára legkényelmesebbnek tűnő ülőhelyet, és már indultunk is. Pár percen belül előkerültek az otthonról hozott szendvicsek, rágsálni valók, üdítők.

Az első állomásunk Ady Endre kedvenc városa, Nagyvárad volt. Itt találkoztunk a kedves idegenvezetőnkkel, Judit nénivel, aki a hátralévő napokban kísért bennünket, s érdekes történetekkel, versekkel, dalokkal színesítette az utunkat. A gyönyörű nagyváros rengeteg történelmi emléket rejt. Különösen érdekesnek találtuk a város épületeire jellemző stílusirányzatot, a szecessziót. A városnézés első állomása a

Püspöki Palota volt, ahol érdekes kiállítások csodálói lehettünk. A város különleges ereklyéje a Szent László-herma, amely a király koponyájának darbjait őrzi. Miután a Püspöki Székesegyházat is megtekintettük- ahol hálát adtunk szüleinkért-, az Ady Endre Múzeumhoz indultunk, amely előtt ott áll a XX. század egyik legnagyobb költőjének a szobra. Itt koszorúnk elhelyezésével és főhajtással emlékeztünk meg Adyról. A történelem és

irodalom világából a természetbe vezetett az utunk: a Sebes-Körös völgyében haladva eljutottunk a 2,7 km hosszú Zichy-barlangba, ahol megtudtuk, hogy a cseppkő az esővíz hatására mészkőből alakul ki úgy, hogy az évek során csupán néhány millimétert nő. Miután a különböző színű és formájú cseppköveket megcsodáltuk, a Királyhágó, „Erdély kapuja” felé vettük az irányt.

Majd az első napunkat Kalotaszegen, a magyar népi hagyományok hűséges őrzőinek otthonában zártuk. A Kalotaszentkirályon elfogyasztott finom vacsora után kalotaszegi néptáncbemutatót nézhettünk meg, illetve a szállásunk mellett berendezett tájházi gyűjteményt is megtekinthettük.

Kolozsvár Románia második legnépesebb városa. Itt született Mátyás király és Bocskai, és itt választották fejedelemmé Bethlen Gábort. A város megtekintése a második napi programunk volt. Itt először a János Zsigmond Unitárius Gimnáziumot látogattuk meg, ahol az igazgató úr vezetett bennünket körbe, majd egy osztály csatlakozott hozzánk a színházteremben, ahol érdeklődhettünk a tanulmányaik felől, mi is meséltünk, így össze tudtuk hasonlítani a két magyar iskolában folyó oktatást. A szíveslátás után a város központjában található Szent Mihály templomhoz mentünk, ahol megnéztük a Fadrusz János készíttette, Mátyás királyt ábrázoló lovasszobrot, illetve ellátogattunk a Mátyás szülőházához is. Ezt követően kaptunk egy órányi szabadidőt. Ezidő alatt volt, aki a városban sétált, volt, aki megnézte belülről a Szent Mihály templomot, mások pedig a KFC-ben álltak sorba egy finom menüért.

A közeli sóbánya Tordán a nyugalom és egészség visszanyerésének, és megőrzésének helyszíne az asztmával, allergiával küszködők számára. Itt mi is megcsodáltuk és „meg is kóstoltuk” a már nem működő bánya falait. A hófehér, csillogó kősókristály neve kémia órán: nátrium-klorid. Enélkül az ételünket ízetlennek éreznénk. A 13 emeletnyi mélységbe gyalog mentünk le, ami kissé félelmetes, s egyben izgalmas is volt. Itt is eltöltöttünk egy órát, hiszen lehetőségünk volt pingpongozni, billiárdozni, óriáskerekezni, megcsodálni a bánya mélyén fekvő tavat, illetve élvezni az egészséges levegőt.

A harmadik napon végre a vadregényes Madarasi-Hargitára érkeztünk. A Keleti-Kárpátok 1801méter magasan egy vulkáni maradványon alakult ki, ahol különleges növényeket, állatokat kutattunk. Bár medvével, farkassal szerencsére nem találkoztunk. Hideg volt, és mindenki vacogott, de a látvány miatt megérte. Az pedig, ahogyan elértük az itteni „hóhatárt”: a traktoros utazás a menedékházig, mindenkit jókedvre derített, amit csak fokozott a hógolyózással színesített hegymászás a kopjafákkal teli csúcsra.

Ezután az élmény után már nagyon vártuk, hogy Korondra érjünk, mert ott szerettünk volna a családomnak ajándékot vásárolni. Korond lakói a XVII. századtól foglalkoznak fazekassággal. A mutatós, mázas kerámiaedények korongozás technikájával készülnek. Útban a szállásunk felé megálltunk Farkaslakán is, ahol Tamási Áron sírja előtt tisztelegtünk az író – Ábel megálmodója – előtt.

Segesvár, Marosvásárhely, Tordai hasadék. Várva várt helyszínnek a pénteki napon. Az ötszintes középkori vár még most is monumentális, hiszen a 14 tornyából 9 még most is áll. Különleges a város szimbólumaként ismert Óratorony, s annak zenélő órája, melyben az ezüsből készült 12 apostol „sétál” körbe. Vidáman ijesztgettük egymást, mikor megtudtuk, hogy a hírhedt Drakula (Vlad Tepes vajda) szülőháza is a város nevezetessége. A városnézés után- melynek része volt a város melletti csatatéren eltűnt Petőfi szobrának megtekintése is- már olyan fáradtak voltunk, hogy a több mint 170 lépcsőfokból álló diáklépcsőt csak a tanáraink mászták meg.

Szép épületeket, látványosságokat Marosvásárhelyen, a székelyek művelődési központjának számító városban is találtunk, itt egy rövid sétát tettünk. A Tordai hasadékhoz közeledve felidéztek a legendát, amely Szent László kunok előli menekülését, a szakadék – monda szerinti- keletkezését meséli el. Ez a hely fantasztikus, ámulatba ejtő. Miután a sziklás hasadékot, a függőhidakat megmásztuk, megpihentünk a szakadék végén található mezőn, majd visszatérve erdélyi kürtőskaláccsal jutalmaztuk magunkat.

Az ötödik napon ellátogattunk a Körösfői Református Templomba, ahol megcsodálhattuk a templombelsőt a kazettás mennyezettel, és a kalotaszegi hímzéssel díszített terítőkkal. Itt is az idegenvezetőnk mesélt a templom történetéről. Ekkor azonban már mindenki izgatott volt egy kicsit a hazaérkezés miatt, hiszen ez volt az utazásunk utolsó napja.

Azért még megálltunk egy kis sétára Nagyváradon, ahol elkölthettük a maradék zsebpénzünket, újra megcsodálhattuk a szecessziós épületeket, sőt leülhettünk a Holnaposok közé. Ezt követően egyre jobban vártuk, hogy fogyjon az út, s ölelhessük végre a szüleinket.

A kirándulás során sok érdekes helyen jártunk, rengeteg emléket láttunk, melyek a magyar történelemhez, kultúrához kötődnek, s mindemellett nagyon jól szórakoztunk. Mindenkinek jót tett ez a kirándulás, hiszen nyitottabbak lettünk egymás felé, ami egyben erősítette az osztályközösséget is. Érdekes viszont belegondolni, hogy régen ez a terület Magyarországhoz tartozott, és milyen nehéz lehet azoknak a magyaroknak, akik az elcsatolások után Romániában rekedtek. Nehéz szívvel hagytuk ott a határon túl azokat a honfitársainkat, akik teljes odaadással őrzik és ápolják a magyar kultúrát.